

to Lovforslag, som jeg paa egne og Medforslagsstilleres Begne herved skal have den Ære at indbringe, er det første Forslag til Lov om Arbejdstid, et Forslag, som vil være ærede Medlemmer bekendt fra forrige Samling, i hvilken det var til første Behandling. Forslaget blev den Gang henvisst til et Udvalg, som imidlertid ikke naaede at behandle det til Ende, væsentlig fordi der fremkom et andet Forslag, vedrørende Arbejdstiden i Bagerier og Konditorier, som Udvalget kastede sit Arbejde paa og naaede til Ende med. En af Grundene til, at dette Forslag i Aar ikke er blevet indbragt før, er blandt andet den, at man havde ønsket at se, hvorledes det vilde gaa til Slut med det andet Forslag vedrørende Arbejdstiden i Bagerier og Konditorier. Det er imidlertid ikke lykkes at saa det længere frem, til Trods for, at det saa ud, som om det vilde gaa ret glat med det ved første Behandling i dette Ting, og vi tillade os derfor at indbringe dette Forslag i samme Skikkelse, i hvilken det blev behandlet i forrige Samling.

Det næste Forslag er Forslag til Lov om Bidrag af Statskassen til Understøttelsekasser for arbejdsløse. Om dette Forslag skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger. Der er sikkert ingen Tvivl om, at man fra alle Sider erkender, at Spørgsmaalet om Arbejdsløshed er et af de største Spørgsmaal i vore Dage, at det er et af de mærkeste Punkter i hele den industrielle Udvikling. Den stigende Anvendelse af tekniske Arbejdsinstrumenter og den stærke Arbejdsdeling, som derved mulig gøres, forøger jo Arbejdets Produktivitet i en meget højere Grad, og gør stadig flere og flere arbejdsløse. Det er nu saaledes i mange eller i alt Fald i adskillige af vore Haandværkersag, hvor der tidligere har været arbejdet jævnt hele Aaret, at der nu kun kan staffles fuld Bestæftigelse til det hele Aantal i nogle faa saakaldte Sæsonmaaned, og dette Forhold forværres. Selv om der er enkelte Sag, der i mindre Grad berøres af Maskinernes Indgriben, er det naturligt, at der er en saa stærk Tilgang til disse andre Sag, at man kan staffe den nødvendige Arbejdskraft paa en vis Tid, og derfor udføres Arbejdet paa denne Tid og lader Arbejderne vegetere Resten af Aaret. Der er jo ganske sikkert i de senere Aar, man kan sige i den sidste Menneskealder, set en Stigning i Arbejdslønnen, men den er langt fra tilstrækkelig til at kunne dække de Tab for Arbejderne, som fremkomme gennem den tvungne Arbejdsløshed. Tanken om at understøtte arbejdsløse har derfor ogsaa været fremme — ja, vi kunne sige hele Aarhun-

dredet igennem, men det er særlig fra Midten af Aarhundredet, efter at den moderne Industri har taget Fart, og særlig i dens Hjemland, England, at man har bestæftiget sig med dette Spørgsmaal. Derovre har man hidtil væsentlig taget det paa den Maade, at Arbejderorganisationerne selv have taget Sagen op. Vi have gjort noget lignende herhjemme; ikke saa faa af vore Fagforeninger have optaget Spørgsmaalet om Arbejdsløshed, enten obligatorisk for alle gennem særlige smaa Foreninger, større eller mindre Foreninger inden for Foreningen, hvor man har søgt ved Bidrag til en fælles Kasse i nogen Grad at raade Bod paa den Nød, der er en Følge af Arbejdsløshed. Imidlertid har det vist sig i England, og det har ogsaa vist sig allerede af de Forsøg, vi i flere Aar have gjort herhjemme, at Arbejderne ikke magte at løse denne Opgave, endog saa blot tilnærmelsesvis, og det er ogsaa erkendt fra andre Sider, at det er en Opgave, som Arbejderne ikke selv magte. Jeg ved saaledes, at der er fremkommet Forslag i det franske Deputeretkammer, og man har særlig i Svejts bestæftiget sig med endog praktisk gennem en kommunal Ordning i nogen Maade at raade Bod paa Arbejdsløsheden gennem en Slags Arbejdsløshedsforsikring. Imidlertid er man, hvad jeg i Døjløbet ikke skal komme ind paa, i Svejts kommen til Resultater, som ikke vare ganske tilfredsstillende, og Grundene ere i og for sig ret let paaviselige. Man er, siger jeg, mange Steder kommen til det Resultat, at dette er et Spørgsmaal, som ikke er Offentligheden uvedkommende. Og det er det jo heller ikke herhjemme, hvad der allerede viser sig derigennem, at man jo gennem Fattigvæsenet yder offentlig Understøttelse til dem, der komme til at lide Nød paa Grund af Arbejdsløshed. Men man er efterhaanden endvidere kommen til den Erkendelse, at den Omstændighed, at Folk blive nødblivende, fordi de blive arbejdsløse, ikke bør bevirke, at den Støtte, de skulle have, betragtes som Fattighjælp. Det, som vi Forslagsstillere her foreslaa, er altsaa at gøre et Forsøg paa gennem Tilskud fra Statskassen til de Kasser, som Arbejderne selv oprette, at søge at løse i alt Fald en Del af Spørgsmaalet, og vi have været saa meget mindre betænkelige ved at gaa til dette Skridt og stille dette Forslag, som det jo ved adskillige tidligere Lejligheder her i Folketinget ved Afstemninger har været besluttet at yde et Bidrag af Statskassen til Understøttelse særlig paa Sider, hvor der har været en ekstraordinær Nød paa Grund af Arbejdsløshed. Dette er særlig sidste Gang, da denne Sag var